

Lliurona

RICARD MASÓ i LLUNES

Maastricht també afecta Lliurona. Les limitacions pressupostàries que la implantació de l'euro imposa no deixen estirar més el braç que la màniga a les Administracions. Al capdavant, contenir la inflació vol dir no endeutar-se. I no endeutar-se vol dir no gastar més del que hom té. No hi ha més remei. Mentre sigui cert allò que, d'allà on no n'hi ha, no en raja.

És un axioma que, de fa temps, està afectant unes famílies neorurals establertes a Lliurona, un poblet situat en el terme d'Albanyà. Amb tota la il·lusió -legítima i sana- de viure en ple contacte amb la natura, quatre o cinc famílies es varen instal·lar, fa uns anys, en les antigues masies situades a l'entorn de l'església romànica que presideix aquell indret encantador.

Varen prendre una opció dura i arriscada, tanmateix: establir-se al bell mig d'un paratge meravellós, però lluny de les zones habitades i dels serveis més elementals. Varen escollir -amb tot el dret- fer el contrari del que han hagut de practicar amb tanta recança, arreu del món, milers i milers de famílies: acostar-se més als nuclis de població, per poder dur la mainada a l'escola i tenir els serveis sanitaris més a prop.

I, ara, es troben enmig de la gran contradicció: per evitar el despoblament del món rural, cal acostar els serveis a aquells que hi viuen; però, per complir amb aquesta premisa, calen unes despeses que, la societat, no sempre pot suportar. És per aquest greu dilema que les famílies que viuen a Lliurona estaran, inexorablement, sotmeses a l'anàlisi del seu cost. I, mentre demanen la construcció d'una escola per als cinc o sis nois i noies que hi viuen, sempre hi haurà qui consideri si és raonable la inversió.

Jo entenc molt bé que les famílies de Lliurona demanin les escoles; i més endavant, també, que demanin altres equipaments i serveis. Però em sembla que tenen la partida perduda. Presento que els tocarà contribuir, com ens toca a tots, a la contenció del dèficit públic, prenent una d'aquestes dues opcions: portar la mainada a l'escola pública més propera, encara que quedi una mica lluny; o ocupar un altre paratge, que tingui les escoles més a prop.

Voldria una vida pacífica i tranquil·la per a les famílies de Lliurona. I voldria que, tant ells com l'Administració, es fessin aquestes dues reflexions: a) escollir el lloc on viure, quan és un dret i quan és un luxe? i b) si és un dret, com es respecta? i si és un luxe, com s'ha de pagar?

Cada divendres

Diari de Girona

Parcs naturals i espais protegits

per Miguel Pérez Capella

Amb aquest títol, la Direcció General del Medi Natural del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya edita, l'any 1995, un fullet il·lustrat, que ara ha caigut a les meves mans i que constitueix una petita guia del molt i bo que tenim en aquest ja vell país. La veritat és que constitueix un bon resum de cada un dels llocs on la naturalesa ha estat pròdiga en bel·leses naturals i en espècies animals i vegetals, i la seva lectura -que recomano- demostra que Catalunya posseeix una part molt important dels parcs naturals i espais protegits que existeixen a la Península Ibèrica, tan pròdiga, d'altra banda, en llocs meravellosos des del punt de vista de la naturalesa, ja que també existeixen magnífiques zones, que fan la delícia de qui els contempla, a Astúries, Cantàbria, Lleó, Aragó, Extremadura, Andalusia, Galícia, en les dues Castelles, el País Valencià i a Múrcia i Albacete, igual que a les Illes Canàries i a les Balears.

En efecte, per assegurar el manteniment de les diferents classes de paisatge, des dels rasos alpins, fins als aiguamolls del litoral, així com garantir la conservació de les espècies animals i vegetals que hi habiten, la Generalitat de Catalunya ha declarat algunes zones i paratges de protecció especial, que representen, entre tots, una mostra significativa dels ecosistemes catalans, essent el marc legislatiu bàsic la Llei 12/1995, d'Espais Naturals.

Uns quants d'aquests espais he tingut la sort de visitar-los ja en el temps que porto vivint aquí i tinc el propòsit -amb l'ajuda de Déu i en les meves estones lliures, que no són moltes, de visitar-los

tots. Un dels primers fou el Parc Nacional d'Aiguestortes i Sant Maurici, amb una superfície de 10.230 hectàrees, que és d'alta muntanya i destaca pel seu impressionant relleu i la seva gran riquesa de fauna i de vegetació -boscos de pi negre i avets- i més de cinquanta estanys, que juntament amb els rius, cascades i molles fan d'aquest Parc Nacional -l'únic d'aquesta classe a Catalunya- un dels més bonics del Pirineu.

Entre els Parcs Naturals he visitat, diverses vegades, la Zona Volcànica de la Garrotxa, amb una trentena de cons volcànics i més de vint colades de lava basàltiques, la més coneguda de les quals és la de Castellfolit de la Roca; els Aiguamolls de l'Empordà, -que molts dissabtes o diumenges són la meua zona habitual de passeig-; el Delta de l'Ebre, una meravella, on he estat ja tres vegades; el Montseny -declarat Reserva de Biosfera per la Unesco-; l'Albera, i la Reserva Marina de les Illes Medes.

Però encara em queden per veure els parcs naturals del Cadí-Moixeró, amb el massís de Pedraforca; el de Montserrat; el de Sant Llorenç del Munt i l'Obac i el

Paratge Natural de Poblet -he vist un parell de vegades el monestir, però res més-, no he pogut visitar encara la Reserva Natural i de Fauna del Delta del Llobregat -Ricarda - Ca l'Arana i Remolar - Filipines-, que és la tercera zona humida en importància de Catalunya, ni els espais protegits de Collserola i de la Font Grogà; de Garraf; de Montnegre-Corredor; de Montesquieu i de Olèrdola. Com es veu hi ha molt per veure, i val la pena fer-ho. Caldria posar-hi valor i treure el temps d'on es pugui.

«Constitueix un bon resum dels llocs on la natura ha estat més pròdiga en bel·leses naturals»

● CARTES DEL LECTOR

Maternitat i publicitat

Sóc una mare de la ciutat de Girona, però, tan se val, de Girona, d'Europa o del món, ja que la maternitat no té fronteres. Tornava a la llar un cop complerta la meua tasca professional. Feia els meus plans per reeixir en l'altra tasca, la més important: mantenir i estimar la meua família, la meua casa, ... quan, de sobte, en un plafo de propaganda situat estratègicament, els meus ulls descobriren unes imatges que fereixen, això sí, amb una gran frase: «Detrás de una gran persona siempre hay una gran mujer». Em semblava recordar que la frase era: «Detrás de un gran hombre...», però és clar, què hi fa la paraula «hombre» aquí al mig?

Tot seguit, he buscat el patrocinador de la imatge. En un primer moment, he pensat que, seguint una marca que vesteix i proporciona un munt d'objectes a la futura mare i al seu nadó, el missatge estaria relacionat amb la lactància. Poc després, al reflexionar-hi, m'ha revoltat que el fet únic i preciós d'alletar un fill, acaronar-lo i estimar-lo, perdi la seva intimitat i es banalitzés.

Si l'anunci vol representar una dona, s'ha quedat curt, una dona és molt més que tot això. És, com si per fer entendre què és un cotxe, dibuixéssim només les quatre rodes.

És degradant que, emparats en el progrés d'una naturalitat mal·entesa, s'amagui barrejada amb una candidesa innocent la més grollera pornografia. No és noble que algunes empreses utilitzin persones i sentiments per

promoure les seves marques. Més intel·ligent i sà·fora esmerçar aquests diners per millorar els seus articles i dissenys.

És una paradoxa. Les empreses que viuen de les famílies les ataquen directament. Em pregunto, com podem mantenir el valor de la intimitat, de les coses més boniques de la vida, en els nostres fills, si tenim en contra tan refinada escombraria? Aquest anunci m'ha ferit profundament perquè embrut el més preuat honor, el de mare.

Quan escric em sento recolzada per milers de mares que de ben segur pensen com jo i no tenen temps d'escriure, encara que, quan ens ho proposem, fem sentir la nostra veu (pensem en el que va succeir recentment al Congrés de Diputats).

Segurament que per l'aparició d'aquesta propaganda no s'organitzarà cap manifestació ni s'ompliran pàgines de la premsa, però

sí que podem passar de llarg davant dels productes que aquesta marca ens ofereix.

Dolors Domínguez (Girona)

El servei d'autobús a Figueres

A títol personal i no com a membre, que ja no en sóc, del Consell Consultiu d'Entitats, atenc la petició de Mifas de pronunciar-me sobre el tipus d'autobús que, com a prova, l'empresa privada municipal Fisera ha posat en circulació i em permeto fer uns raonaments que convindria que els ciutadans tinguessin presents.

El servei d'autobusos a Figueres no és obligatori atès que la ciutat no té prou habitants: en calen més de 50.000 per ser impositat. El que fins ara hi havia era un contracte privat que ha cadu-

Madrid encara pesa molt

DANIEL BONAVENTURA

Encara pesa molt a la política catalana la dependència de Madrid. Mentre partits com el PSC o IC no acaben d'expressar clarament la seva voluntat de sobirania respecte dels seus homònims espanyols, CiU, una formació independent, es crea obligacions a través dels pactes. Suposadament, des del punt de vista electoral, això dels pactes repercuteix negativament per a CiU. En canvi, PSC i IC perdrien vots, segons els analistes, si trenquessin amb el PSOE i IU. Perdrien vots del cinturó roig, on hi ha més fidelitat a la causa de les esquerres que no pas a la nacional. Però això està per veure. De moment, Joaquim Nadal juga a la carta catalanista i aquest és l'únic element que el diferencia de Pasqual Maragall, segurament el seu rival més directe a la presidència. Qui diu que una política del PSC clarament catalanista i, al mateix temps, clarament més esquerranosa que la del PSOE, no atrauria suficient quantitat d'electors? El problema per a un candidat m'imagino que és fer-se un equip prou fort com per *epatar* els escalfadaires del partit.

cat i que l'Ajuntament, en ser deficitari, el subvencionava amb els tributs dels ciutadans.

Amb el reglament actual els autobusos nous, forçosament, han de complir la llei d'accessibilitat i aquest que s'ha posat a prova, tronat, donat de baixa i ni tan sols adaptat, impossibilita un estudi correcte per saber amb precisió el flux d'usuaris que en podria fer ús si es complís la normativa.

A això s'hi afegeix el recorregut del circuit que dura tres quarts, a més de la pol·lució. La ciutat no pot fornir els usuaris que caldrien per justificar el cost de tal inversió i sosteniment i cap alcaldia, amb dos dits de front, no ho gosaria posar en pràctica.

Pel que fa la protesta, justificada, de Mifas sobre l'autobús, Fisera hauria d'haver-la considerat, sempre que fos real l'oferta de l'ONCE que, segons es diu, va oferir-se per finançar l'operació. L'empresa municipal podia haver intentat l'experiència i aleshores el vehicle, si més no, circularia sense perill de no passar la revisió.

Aquests arguments, poc desglossats, són essencials per rumiar seriosament sobre el problema del transport urbà a Figueres, servei no obligat i que econòmicament és inassumible pel dèficit que genera si es vol fer operatiu. Cal recordar que Fisera, quan li va convenir, va deixar de gestionar els serveis que no rendien i fóra un contrasentit que s'embranchés amb aquest per apuntar-se un fracàs ben onerós, disbarat que no seria un bon auguri per a la nova coalició.

Rosend Pou i Collgrós (Figueres)

● AMB LA V DE BERGÉ

UN AJUDANT DE CUINA!!! DOS ANYS D'EXPERIÈNCIA!!! MITJA JORNADA!!!

PER AQUÍ O PER EMPORTAR-SE' A CASA?

McDonald's invertirà 250 milions i crearà 50 llocs de treball a Girona